

ÎNCHEIERE

Ședința publică din data de

Tribunalul constituit din:

Președinte:

Asistent judiciar:

Asistent judiciar:

Grefier:

Față de actele și lucrările dosarului, având în vedere dispozițiile O.U.G. nr. 62/2024, ia în discuție sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție cu pronunțarea unei hotărâri prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept incidentă în cauză, precum și suspendarea judecării cauzei în temeiul art. 3 din O.U.G. nr. 62/2024.

2. Repararea prejudiciului creat prin neaplicarea dispozițiilor legale reprezentat de diferența salarială rezultată dintre noua indemnizație de încadrare (și sporuri aferente) și

indemnizația actuală de încadrare (și sporuri aferente) începând cu 15.06.2023 și în continuare, până la plata efectivă a noii indemnizații de încadrare (prin obligarea părților la plata, respectiv la alocarea fondurilor necesare plății diferențelor bănești corespunzătoare), sumă ce va fi actualizată cu indicele de inflație și la care se va aplica dobânda legală penalizatoare, până la data plății efective.

3. Acordarea lunară și în continuare pe viitor, după rămânerea definitivă a hotărârii de admitere a acțiunii, a diferenței salariale rezultate dintre noua indemnizație de încadrare și indemnizația actuală de încadrare.

În motivarea cererii, reclamantul a arătat că a avut calitatea de procuror în cadrul P. de pe lângă J.A. în perioada 01.01.2019-11.10.2020, a avut calitatea de procuror în cadrul P. de pe lângă J. R.V. în perioada 12.10.2020-14.06.2023, iar din data de 15.06.2023 calitatea de prim-procuror în cadrul P. de pe lângă J. R.V.

În drept, prin Ordinul Procurorului General al României nr. 551/12.04.2023 s-a recunoscut pentru toți procurorii dreptul de a fi salariați prin raportare la VRS 605.225 și din considerentele ordinului (pag. 2, alin. 2) rezultă că este înlăturată de la aplicare plafonarea prevăzută de art. 38 alin. 6 din Legea 153/2017 strict cu privire la VRS 605.225, întrucât drepturile existau în luna iunie 2017 în patrimoniul personalului.

Potrivit art. 10 alin. (1) lit. b) din cap. VIII, secțiunea a 2-a din Anexa V la Legea nr. 153/2017, procurorii care ocupă funcții de conducere beneficiază de indemnizația de încadrare maximă corespunzătoare nivelului instanței sau parchetului unde exercită funcția de conducere, majorată cu 10%.

Prin Ordinul Procurorului General al României nr. 551/12.04.2023 au fost omise de la aplicare prevederile Legii nr. 153/2017, nemodificate, în ceea ce privește art. 10 alin. 1 lit. b) din cap. VIII, secțiunea a 2-a din Anexa V.

Ca atare, ordonatorul de credite a creat, pe cale administrativă, reguli de salarizare a subsemnatului prin aplicarea parțială a reglementărilor anterioare Legii nr. 153/2017 (spre exemplu, acordarea prim-procurorului de la parchetul de pe lângă judecătoria a salariului cuvenit unui procuror cu grad de tribunal), însă, prin aceleași ordine de salarizare, a stabilit drepturile salariale ale procurorilor cu grad profesional de judecătoria prin aplicarea integrală a VRS 605.225 (element salarial prevăzut de legislația anterioară datei de 01.01.2018), precum și a prevederilor art. 38 alin. 3 din Legea nr. 153/2017, intrate în vigoare la data de 01.01.2018.

Or, dacă în ceea ce îi privește pe judecătorii cu grad profesional de judecătoria, aplicarea de dispoziții din ambele prevederi legale este justificată de numărul mare de magistrați care au obținut pe cale judecătorească VRS 605.225 retroactiv (anterior datei de 01.01.2018) și pentru viitor, excluderea sa de la aplicarea prevederilor Legii nr. 153/2017 nu este justificată.

Față de aceste aspecte, a apreciat reclamantul că, se impune recalcularea indemnizației cuvenite pentru funcția de conducere (și a sporurilor aferente), conform art. 10 din cap. VIII, secțiunea a 2-a din Anexa V la Legea nr. 153/2017, începând cu data de 15.06.2023 (data numirii în funcție) și în continuare (indemnizația de încadrare brută lunară maximă corespunzătoare nivelului parchetului de pe lângă judecătoria, unde se exercită funcția de conducere, majorată cu 10%, după aplicarea în prealabil a VRS 605.225), cu depășirea plafonării prevăzute de art. 38 alin. (6) din Legea 153/2017.

Mai exact, indemnizația de încadrare trebuie calculată începând cu data de 15.06.2023 și în continuare, la indemnizația de încadrare maximă corespunzătoare nivelului parchetului de pe lângă judecătoria unde exercită funcția de conducere, majorată cu 10%.

Prin Decizia nr. 794/2016 a Curții Constituționale, care a statuat că nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare trebuie să se stabilească prin raportare la întreaga categorie profesională, respectiv familie ocupațională, indiferent de instituție sau autoritate publică, ținând cont de hotărârile judecătorești menționate mai sus, precum și de valoarea de

referință sectorială aplicată la nivelul instanțelor judecătorești, rezultă că valoarea de referință sectorială trebuie să fie unică pentru întreaga familie ocupațională justiție.

Curtea Constituțională a amintit că, prin respectarea principiului constituțional al egalității în fața legii, nivelul maxim al salariului de bază/indemnizației de încadrare, prevăzut de Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 57/2015 (introdus prin Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 20/2016), corespunzător fiecărei funcții, grad/treaptă, gradație, vechime în funcție sau în specialitate, trebuie să includă majorările (indexările) stabilite prin hotărâri judecătorești și să fie același pentru tot personalul salarizat potrivit dispozițiilor de lege aplicabile în cadrul aceleiași categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale prevăzute de legea-cadru nr. 284/2010 privind salarizarea unitară a personalului plătit din fonduri publice.

Acest nivel maxim urmează să se stabilească prin raportare la aceeași funcție, grad, gradație, vechime în muncă și în specialitate, aceleași condiții de studii, din cadrul întregii categorii profesionale, respectiv familii ocupaționale, indiferent de instituție sau autoritate publică.

Astfel, Plenul Consiliului Superior al Magistraturii, în raport cu Decizia nr. 794/15.12.2016 a Curții Constituționale, plecând de la necesitatea ca în cadrul aceleiași categorii profesionale și familii ocupaționale să nu existe o salarizare diferită, raportată la mai multe valori sectoriale, valoarea de referință sectorială fiind o constantă, a recomandat ordonatorilor de credite stabilirea unei valori de referință sectorială unică atât pentru magistrați cât și pentru personalul auxiliar al instanțelor judecătorești.

Așa cum a stabilit Înalta Curte de Casație și Justiție - Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin Decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin. (51) din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83/2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, precum și alte măsuri în domeniul cheltuielilor publice, aprobată cu modificări și completări prin Legea nr. 71/2015, cu modificările și completările ulterioare, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor magistrați sau membri ai personalului auxiliar, indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare corespunzătoare.

În privința cererii de actualizare a sumei astfel stabilite, cu indicele de inflație, precum și a cererii de obligare a părților la plata dobânzilor legale penalizatoare, a arătat păratul, că prin Decizia Î.C.C.J. nr. 2/2014 din 17.02.2014 (Completul competent sa judece recursul în interesul legii), publicată în M. O., Partea I, nr. 411, din 3 iunie 2014, s-au reținut următoarele:

"În ceea ce privește condiția existenței unui prejudiciu se constată că nici autorul sesizării și nici instanțele de judecată care au respins pretențiile reclamantului nu l-au exclus de plano, invocând principiul reparației integrale în materia răspunderii civile, prevăzut de art. 1084 din Codul civil din 1864, respectiv art. 1.531 din Codul civil din 2009. Este evident faptul că prin executarea eșalonată a obligației de plată creditorul a suferit un prejudiciu a cărui existență este confirmată chiar de O.U.G. nr. 71/2009, care, în cuprinsul art. 1 alin. (3), prevede că sumele plătite eșalonat se actualizează cu indicele prețurilor de consum comunicat de Institutul National de Statistică. Or, prin instituirea obligației de actualizare a sumei cu indicele prețurilor de consum, legiuitorul recunoaște implicit existența prejudiciului cauzat prin executarea eșalonată și, în consecință, instituie o reparație parțială, prin acordarea de daune-interese compensatorii (damnum emergens). În aceste condiții sunt incidente dispozițiile invocate ale art. 1082 și 1088 din Codul civil din 1864, respectiv ale art. 1.531 alin. (1), alin. (2) teza întâi și art. 1.535 alin. (1) din Codul civil din 2009, care consacră principiul reparației integrale a prejudiciului suferit de creditor ca urmare a neexecutării de către debitor a obligației, conform căruia prejudiciul cuprinde atât pierderea efectiv suferită de creditor (damnum emergens), cât și beneficiul de care acesta este lipsit (lucrum cesans).

Potrivit aceluiași dispoziții, în cazul în care o sumă de bani nu este plătită la scadență, creditorul are dreptul la daune moratorii fără a trebui să dovedească vreun prejudiciu. În cazul dat, pierderea efectiv suferită de creditor, ca prim element de reparare integrală a prejudiciului, este remediată prin măsura prevăzută de art. 1 alin. (3) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 71/2009, constând în actualizarea sumelor stabilite prin titlul executoriu cu indicele prețurilor de consum.

Însă principiul reparării integrale a prejudiciului suferit de creditor, ca efect al executării eșalonate a titlurilor executorii, impune și remedierea celui de-al doilea element constitutiv al prejudiciului, prin acordarea beneficiului de care a fost lipsit (*lucrum cessans*), respectiv daune-interese moratorii, sub forma dobânzii legale.

Debitorul poate fi exonerat de obligația de a repara integral prejudiciul cauzat prin executarea cu întârziere a creanței stabilite prin titlu executoriu dacă face dovada intervenției unui caz fortuit sau a unui caz de forță majoră, împrejurări care se circumscriu sintagmei „cauza străină, care nu-i poate fi imputată” în înțelesul art. 1082 din Codul civil din 1864.

În ipoteza dată, însă, deși nu se contestă împrejurările care au justificat măsurile promovate prin O.U.G. nr. 71/2009, în scopul menținerii echilibrului bugetar, măsuri care nu au afectat substanța dreptului creditorilor, acestea nu înlătură de plano aplicarea principiului reparării integrale a prejudiciului, sub aspectul acordării daunelor-interese moratorii, sub forma dobânzii legale. Atât timp cât repararea integrală a prejudiciului presupune, cu valoare de principiu, atât acoperirea pierderii efective suferite de creditor (*damnum emergens*), cât și beneficiul de care acesta este lipsit (*lucrum cessans*), a accepta faptul că, în ipoteza dată, poate fi acoperită doar pierderea efectivă [în temeiul art. 1 alin. (3) din Ordonanța de Urgență a Guvernului nr. 71/2009], iar nu și beneficiul nerealizat, echivalează cu nesocotirea principiului reparării integrale a prejudiciului.”

De asemenea, prin Decizia nr.21 din 22 iunie 2015 pronunțată în dosarul nr. 199/1/2015, Î.C.C.J.-Completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept a admis sesizarea formulată de Curtea de Apel Constanța-Secția I Civilă în dosarul nr. 9994/118/2013 în vederea pronunțării unei hotărâri prealabile, stabilind că în interpretarea și aplicarea prevederilor art. 1079 alin. 2 pct. 3 din Codul civil de la 1864 și art. 1523 alin. 2 lit. d din Codul civil raportat la art. 166 alin. 1 și 4 din Codul Muncii, republicat, cu modificările și completările ulterioare (art. 161 alin. 1 și 4 din Codul Muncii în forma anterioară republicării) și art. 1088 Cod civil de la 1864, art. 2 din O.G. nr. 9/2000, aprobată prin Legea nr. 356/2002, cu modificările și completările ulterioare, art. 2 din O.G. nr. 13/2011, aprobată prin Legea nr. 43/2012, cu modificările și completările ulterioare și art. 1535 din Codul civil, dobânzile penalizatoare datorate de stat pentru executarea cu întârziere a obligațiilor de plată pot fi solicitate pentru termenul de 3 ani anterior datei introducerii acțiunii.

Preluând argumentația din Decizia Î.C.C.J. nr. 2/2014 din 17.02.2014, aplicabilă în concret la un caz similar, și ținând seama de soluția din Decizia nr. 21 din 22.06.2015 pronunțată de Î.C.C.J. în dosarul nr. 199/1/2015, rezultă că repararea integrală a prejudiciului, în cazul neexecutării unei obligații de plată a salariului, presupune atât actualizarea cu indicele de inflație a sumei datorate (acoperirea pierderii efective suferite de creditor) cât și plata dobânzii legale (beneficiul de care este lipsit salariatul).

Prin neexecutarea integrală a creanțelor, la data când erau datorate, adică atunci când au devenit certe lichide și exigibile, s-a produs în patrimoniul beneficiarului un prejudiciu care trebuie acoperit integral.

Acest prejudiciu constă atât în pierderea puterii de cumpărare a sumei de bani reprezentând aceste creanțe, prin devalorizarea monedei naționale, cât și în daune interese pentru neexecutare.

Prin acordarea acestor creanțe actualizate cu indicele de inflație nu înseamnă că ar fi obligați părții la plata unei sume de bani mai mari decât cea datorată, ci este vorba de aceeași

sumă, însă la valoarea de circulație din momentul executării. Actualizarea cu indicele de inflație urmărește, de fapt, păstrarea valorii reale a obligației bănești la data efectivă a plății, având un caracter compensatoriu, ce rezidă în faptul că repară partea din beneficiul nerealizat care nu este acoperit de dobândă.

În privința dobânzii legale, aceasta reprezintă prejudiciul pentru beneficiul nerealizat (art. 1084 din Codul civil), având natură juridică diferită de actualizarea cu indicele de inflație, reprezentând o sancțiune pentru neexecutarea obligației de plată. Daunele interese pentru neexecutarea obligației de plată care cuprind dobânda legală, așa cum prevăd dispozițiile art. 1088 din Codul civil, au drept rezultat acordarea unei sume de bani mai mari decât cea datorată.

Cât privește natura juridică a dobânzii legale, aceasta este diferită de natura juridică a actualizării obligației cu rata inflației, prima reprezentând o sancțiune (daune moratorii pentru neexecutarea obligației de plată), iar a doua valoarea reală a obligației bănești la data efectuării plății - daune compensatorii.

De asemenea, indicele de inflație reprezintă un calcul matematic aplicabil în cazul unui fenomen specific economiei de piață și prin intermediul căruia se măsoară gradul de depreciere a valorii banilor aflați în circulație, aduși astfel la actuala lor putere de cumpărare.

În drept, cererea a fost întemeiată pe dispozițiile: art. 10 alin. (1) lit. b) din cap. VIII, secțiunea a 2-a din Anexa V la Legea nr. 153/2017, Ordinul Procurorului General al României nr. 551/12.04.2023, art. 2517, art. 2526, art. 1535 și art. 6 alin. 4 din Codul civil, art. 14 din Convenția europeană a drepturilor omului, Deciziei nr.21/2015 a I.C.C.J., Deciziei nr. 36 din 4.06.2018 a Î.C.C.J..

În probațiune, a solicitat reclamantul administrarea probei cu înscrisuri.

În temeiul art. 583 din C. proc. civ., reclamantul a solicitat judecarea cauzei și în lipsă.

La data de 26.02.2024, XXXXX a depus la dosar punct de vedere privire la cererea de chemare în judecată înaintată de reclamant, prin care se solicită instanței recunoașterea faptei de discriminare în care se află din punct de vedere salarial, presupusa faptă discriminatorie ce s-ar fi produs conform celor precizate de reclamant, prin diferențierea în materie salarială.

A precizat că formulează prezentul punct de vedere cu valoare de expertiză, cu privire la efectele produse de o potențială faptă de discriminare și nu asupra modalității angajatorului de a înțelege prevederile legale privind drepturile salariale ale angajaților, acest tip de analiza fiind atributul exclusiv al instanței de judecată.

Astfel, pentru ca o faptă să fie calificată drept discriminatorie, aceasta trebuie să îndeplinească cumulativ mai multe condiții.

1) existența unui tratament diferențiat manifestat prin deosebire, excludere, restricție sau preferință (existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile),

2) existența unui criteriu de discriminare (potrivit art 2 alin (1) din O.G. nr. 137/2000 privind prevenirea și sancționarea tuturor formelor de discriminare, republicată, criteriile de discriminare sunt: rasă, naționalitate, etnie, limbă, religie, categorie socială, convingeri, sex, orientare sexuală, vârstă, handicap, boală cronică necontagioasă, infectare H.I.V. apartenență la o categorie defavorizată, precum și orice alt criteriu);

3) tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercitării, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege,

4) tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare.

În analiza unei astfel de spețe, s-a avut în vedere faptul că deosebirea, excluderea, restricția sau preferința, trebuie să aibă la bază unul din criteriile prevăzute de către art. 2. alin. (1) din OG nr 137/2000, republicată, dar trebuie să se refere și la persoane aflate în situații comparabile, tratate în mod diferit din cauza apartenenței lor la una dintre categoriile prevăzute de lege.

Subsecvent, tratamentul diferențiat trebuie să urmărească sau să aibă ca efect restrângerea ori înlăturarea recunoașterii, folosinței sau exercităm, în condiții de egalitate, a drepturilor omului și a libertăților fundamentale ori a drepturilor recunoscute de lege, în domeniul politic, economic, social și cultural sau în orice alte domenii ale vieții publice

Din analiza cererii de chemare în judecată, se desprind următoarele elemente ce stau la baza stabilirii existenței sau inexistenței unei posibile fapte de discriminare:

- existența unor persoane sau situații aflate în poziții comparabile

În cadrul acțiunii, reclamantul indică drept persoane comparabile colegi aflați în poziții similare din familia ocupațională Justiție, care beneficiază de un VRS favorabil.

- existența unui criteriu de discriminare

Astfel cum este formulată acțiunea reclamantului, nu s-a putut identifica un criteriu explicit sau implicit care ar fi generat tratamentul diferențiat, cu excepția aplicării neunitare de către angajator a unor acte normative din domeniul salarizării personalului din justiție. Din acest punct de vedere, a arătat Consiliul că lăsa la latitudinea instanței considerarea acestei aplicări neunitare invocate de reclamant drept posibil criteriu de discriminare, astfel cum sunt acestea reglementate prin art. 2) din O.G. nr. 137/2000, în contextul în care această interpretare eronată a prevederilor legale poate fi considerată însăși fapta ce ar fi generat efectele discriminatorii invocate

- tratamentul diferențiat să aibă drept scop sau efect restrângerea, înlăturarea recunoașterii, folosinței, sau exercităm, în condiții de egalitate a unui drept recunoscut de lege

Reclamantul nu invocă efecte potențial discriminatorii, cu excepția unei retribuții salariale mai mici comparativ cu personalul similar invocat.

- tratamentul diferențiat să nu fie justificat obiectiv de un scop legitim, iar metodele de atingere a acelui scop să nu fie adecvate și necesare

Din faptele expuse în acțiunea formulată de către reclamant nu se poate analiza în ce măsură metodele de atingere a acelui scop sunt sau nu adecvate și necesare, lăsând acest aspect a fi analizat de către instanța de judecată în urma administrării și analizei întregului probatoriu din dosar.

Pe de altă parte, la nivelul Uniunii Europene există reglementări care au caracter prioritar față de cele din dreptul intern, date fiind cele prevăzute de art. 20 din Constituția României, și anume: Directiva 2006/54/CE din 5 iulie 2006 privind punerea în aplicare a principiului egalității de tratament între bărbați și femei în ceea ce privește accesul la încadrarea în muncă (precedată de Directiva 76/207 a Consiliului din 9 februarie 1976), Directiva Consiliului 2000/43 din 19 iulie 2000 privind aplicarea principiului egalității de tratament între persoane, fără deosebire de origine rasială sau etnică, precum și Directiva Consiliului 2000/78 CE: din 2 decembrie 2000 de creare a unui cadru general în favoarea egalității de tratament în ceea ce privește încadrarea în muncă și ocuparea forței de muncă; chiar dacă aceste acte normative nu vizează principiul "la muncă egală, remunerație egală", trebuie menționat că prin aceste acte comunitare se urmărește înlăturarea pe întreg teritoriul Uniunii Europene a discriminărilor bazate pe rasă sau origine etnică, precum și pe criterii de sex, apartenență religioasă sau convingeri, handicap, vârstă sau orientare sexuală, în ceea ce privește accesul la încadrarea în muncă.

După cum a stabilit Înalta Curte de Casație și Justiție, completul pentru dezlegarea unor chestiuni de drept, prin decizia nr. 36 din 4 iunie 2018, în interpretarea și aplicarea dispozițiilor art. 1 alin 5 /1 din Ordonanța de urgență a Guvernului nr. 83 /2014 privind salarizarea personalului plătit din fonduri publice în anul 2015, soluția egalizării indemnizațiilor la nivel maxim are în vedere și majorările și indexările recunoscute prin hotărâri judecătorești unor

magistrați sau membri ai personalului auxiliar indiferent dacă ordonatorul de credite a emis sau nu ordine de salarizare.

Consiliul a apreciat că este prezumabil a se fi încălcat principiul plății egale pentru muncă de valoare egală, parte a dreptului la nediscriminare prevăzut în Constituția României. De asemenea, dreptul la muncă cuprinde principiul plății egale pentru muncă de valoare egală.

În concluzie, Consiliul consideră că aspectele semnalate ar putea constitui acte/fapte de discriminare în cazul în care, în urma instrumentării întregului probatoriu din dosarul cauzei, instanța de judecată va identifica existența unui criteriu de discriminare sau va considera că aplicarea neunitară de către angajator a actelor normative din domeniul salarizării personalului propriu se poate circumscrie atât unei fapte, cât și unui criteriu încadrabil în sintagma "precum și orice alt criteriu", reglementată de art. 2. din O.G. nr. 137/2000, republicată. Mai mult decât atât, trebuie stabilită legătura dintre criteriul identificat și dreptul încălcat, legătură ce va putea fi stabilită tot de instanța de judecată, Consiliul neputând analiza din această perspectivă pentru considerentele menționate mai sus.

De asemenea, instanța de judecată este singura în măsură să stabilească dacă diferențierea produsă este justificată obiectiv de un scop legitim, dacă măsura salarizării diferențiate este adecvată și necesară și dacă aceasta a condus la atingerea scopului menționat anterior.

În perioada de procedură prealabilă nu s-a depus întâmpinare în condițiile art. 205 Cod procedură civilă.

Analizând actele și lucrările dosarului, instanța constată următoarele:

Prin acțiunea formulată, reclamantul solicită recalcularea indemnizației cuvenite pentru funcția de conducere (indemnizație de încadrare și sporuri aferente), conform art. 10 din cap. VIII, secțiunea a 2-a din Anexa V la Legea nr. 153/2017, începând cu data de 15.06.2023 (data numirii în funcție) și în continuare (indemnizația de încadrare brută lunară maximă corespunzătoare nivelului parchetului de pe lângă judecătoria, unde se exercită funcția de conducere, majorată cu 10%, după aplicarea în prealabil a VRS 605.225), cu depășirea plafonării prevăzute de art. 38 alin. (6) din Legea 153/2017.

Potrivit art. 10 din cap. VIII, secțiunea a 2-a din Anexa V la Legea nr. 153/2017, (1) Judecătorii și procurorii care ocupă funcții de conducere beneficiază de indemnizația de încadrare maximă corespunzătoare nivelului instanței sau parchetului unde exercită funcția de conducere, majorată după cum urmează:

(...)

b) funcții de conducere în cadrul curților de apel, tribunalelor, tribunalelor specializate, judecătoriilor și a parchetelor de pe lângă aceste instanțe: (...) prim procuror 10%.

Tribunalul reține că, prin Hotărârea nr. 1492/28.11.2023 a Consiliului Superior al Magistraturii, Secția pentru procurori, s-a hotărât validarea rezultatelor concursului sau examenului pentru numirea în funcții de conducere a procurorilor la parchetele de pe lângă curțile de apel, tribunale, tribunale specializate și judecătoria, organizat în perioada 1 august-22 noiembrie 2023, și numirea reclamantului Popa Mihai în funcția de prim-procuror al Parchetului de pe lângă Judecătoria Roșiori de Vede, începând cu data de 1 ianuarie 2024.

Prin Ordinul nr. _____ emis de Parchetul de pe lângă Înalta Curte de Casație și Justiție, au fost stabilite drepturile salariale ale reclamantului, respectiv: o indemnizație de încadrare de 18.923 lei (corespunzătoare unei vechimi în funcție între 5-10 ani și gradației 2); un quantum al sporului pentru risc și suprasolicitare neuropsihică de 3.230 lei; un quantum al sporului pentru confidențialitate de 946 lei; un quantum al sporului pentru condiții de muncă grele, vătămătoare sau periculoase de 1.500 lei.

Chestiunea de drept care necesită interpretare este dacă în cadrul familiei ocupaționale justiție, indemnizația cuvenită pentru funcția de conducere (indemnizație de încadrare și sporuri aferente) se stabilește potrivit art. 10 alin. (1) lit. b) din cap. VIII, secțiunea a 2-a din Anexa V a Legii nr. 153/2017.

Din verificările efectuate, asupra chestiunii de drept de a cărei lămurire depinde soluționarea pe fond a cauzei, Înalta Curte de Casație și Justiție nu a statuat și aceasta nu face obiectul unui recurs în interesul legii în curs de soluționare.

În ceea ce privește depășirea plafonării prevăzute de art. 38 alin. (6) din Legea 153/2017, instanța constată că, în sesizarea care face obiectul dosarului nr. _____, cu termen de judecată la data de _____, Înalta Curte de Casație și Justiție a fost sesizată cu lămurirea următoarei chestiuni de drept: "Dacă, în cadrul familiei ocupaționale justiție, indemnizațiile de încadrare calculate prin valorificarea VRS 605,225 lei, obținută în baza unor hotărâri judecătorești / acte administrative, se majorează începând cu 01.01.2018 cu procentul de 25%, conform art. 38 alin. 3 din Legea nr. 153/2017, fără plafonarea prevăzută de art. 38 alin. 6 din aceeași lege."

Pentru a nu se antepun, instanța nu formulează punct de vedere referitor la chestiunea de drept care formează obiectul prezentei sesizări.

Constatând îndeplinite condițiile de admisibilitate a sesizării, în temeiul art. alin. (1) și art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, va dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea următoarei chestiuni de drept: dacă în cadrul familiei ocupaționale justiție, indemnizația cuvenită pentru funcția de conducere (indemnizație de încadrare și sporuri aferente) se stabilește potrivit art. 10 alin. (1) lit. b) din cap. VIII, secțiunea a 2-a din Anexa V a Legii nr. 153/2017.

În temeiul art. 3 din O.U.G. nr. 62/2024, se va dispune suspendarea soluționării cauzei până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

PENTRU ACESTE MOTIVE
ÎN NUMELE LEGII
HOTĂRĂȘTE:

În baza art. 1 alin. (1) și art. 2 alin. (1) din O.U.G. nr. 62/2024, dispune sesizarea Înaltei Curți de Casație și Justiție pentru lămurirea următoarei chestiuni de drept:

Dacă, în cadrul familiei ocupaționale justiție, indemnizația cuvenită pentru funcția de conducere (indemnizație de încadrare și sporuri aferente) se stabilește potrivit art. 10 alin. (1) lit. b) din cap. VIII, secțiunea a 2-a din Anexa V a Legii nr. 153/2017.

În baza art. 3 din O.U.G. nr. 62/2024, suspendă soluționarea cauzei privind pe reclamantul XXXXX, în contradictoriu cu pârâții XXXXX, cu citarea XXXXX, până la pronunțarea hotărârii prealabile pentru dezlegarea chestiunii de drept.

Fără cale de atac.

Pronunțată astăzi 04.09.2024, prin punerea soluției la dispoziția părților de către grefa instanței.

PREȘEDINTE,

ASISTENȚI JUDICIARI,

GREFIER,

Red./ Tehnored./

7ex.

Comunicat 5 ex. la data de

Semnătură grefier